

træde. Idet vi skulle behandle dette Spørgsmaal og ret komme til at erkjende dets Vigtighed, skulle vi lægge Mærke til, at vi meget formeget have forblandet to ganske forskjellige Laug, nemlig Bagergaardseierlauget og Bagerlauget. Bagerlauget og Bagergaardseierlauget staae paa den Maade i Modsatning til hinanden, at, dersom Bagergaardseierlauget, hvori der ikke behøver at være en eneste Bager, faldt paa paa eengang at ville leie deres Bagergaard ud saa dyrt, at ingen Bager kunde være tjent dermed, saa havde vi ingen Bager i Byen. Bagergaardseierlauget er ogsaa i den Henseende forskjelligt fra Bagerlauget, at en Bagergaardseier kan lade sig gjøre til Bager uden at kunne bage, hvormod en Bager ikke kan lade sig gjøre til Bager eller blive virkelig udværende Bager uden at kunne krybe ind i en Bagergaard. (En Stemme: Ikke Enhver, som eier en Bagergaard, kan derfor altid blive Bager, naar han vil!). En Bagergaardseier kan, saavidt jeg har forstaaet det, og, saavidt jeg ogsaa maa antage at være rigtigt, blive Bager, naar han giver den Laugsfrokost, som der hører til for at blive Bagermester, naar han, kort sagt, gaaer den Formalitet igjennem, hvortil han har en absolut Lettelse imod dem, som ellers blive Bagere, Noget, hvori jeg ogsaa vil holde mig til min ærede Nabo, som uimodsiget har udviklet det ganske fuldstændigt, nemlig, at Bagerne ikke kunne blive Bagere, uden at faae Lov til at bage i en Bagergaard. Det, som vi altsaa her skulle stræbe efter, det er at skaffe Bagergaardseierne en taalelig Stilling og ved Siden af det skaffe Bagerlauget en ligesaa taalelig Stilling; men Bagerlauget faaer aabentbart ingen taalelig Stilling, medmindre der gives dem Adkomst til at kunne blive Bagere uden at komme ind i en Bagergaard, og paa den anden Side give vi ikke Bagergaardseierne nogen taalelig Stilling, medmindre de idetmindste for en Tid kunne blive befriet for Concurrenter, som ikke bære de samme Byrder som de. Derfor troer jeg, at det er det, som vi skulle søge at forandre ved det Princip, som Loven udtaler, og som jeg forresten skal holde mig til, nemlig, at vi ved Loven vise, at vi ikke tvivle om vor Berettigelse til i denne Retning at skaffe

Bagerlauget en retmæssig Adkomst til at udvære sin Gaandtering, uanseet om den Paagjældende kan finde en Gaardeier af de nuværende 50, som kan eller vil indrømme ham Plads, medens vi paa den anden Side heller ikke skulle indrømme ham Adkomst til at drive sin Gaandtering uden under saadanne Betingelser, at han føler sig omtrent saa bebyrdet deraf, som om han leiede sig ind i en Bagergaard. Det er nemlig Noget, vi heller ikke maae tabe af Sigte, naar vi her undersøge de virkelige Forhold, at det langtfra er Tilfældet, at de Bagere, som udøve Gaandteringen nu, eie Gaardene. Der sidder en Mængde Bagere tilleie, ja der drives maaskee mere end eet Bageri her i Byen, som forsaavidt hverken drives af en virkelig Laugsmester eller af Gaardens Eier, idet der findes Udvei til at træde saadant imellem, derved at man forener sig med en afdanket Laugsmester og betaler ham noget Bist for at figurere som Mester i det Bageri, som man lader drive af en Mestersvend eller en anden paa sine Begne. Det er altsaa i denne Retning en Speculationsag, og det vil ikke være umuligt at komme til en Undersøgelse, som oplyser, hvormeget en Bager kommer til at give i Leie af en Bagergaard, som i dette Dreblik ikke har nogen stor Søgning, men, som han ved sin Dygtighed skal bringe til at faae Værdi. Det er en Sag, som man burde overlade Communen, og det er, troer jeg, den Bei man skal gaae, at den Indtægt, som paa saadan Viis, — og da vil jeg forlænge Naremaalet fra 10—15 Mar, — kommer ud af de tilstaaede Bagerbevillinger, skulde tilflyde til Deling efter en passende Matrifulering mellem de nuværende Bagergaardes Eiere. Jeg veed meget vel, at jeg vil finde Modsigelse heri af dem, som sige: Bagerne eller rettere Bagergaardseierne ville ikke Billighed, de ville kun den absolute Ret; men jeg troer ikke ærligt derpaa. De ville fremme os tilbage fra at udøve Billighed ved at trodse paa deres absolute Ret. Men dersom de engang kom ret til Besvidsthed om, at de saaledes blive henkastede til den absolute Ret, og at Billigheden for Fremtiden paa engang var dem affaaren, saa er jeg overbevist om, at de vilde endda takke os, som tale Billighedens Sag. Naar et æret